

בבית המשפט העליון

רע"פ 970/10

בפני: כבוד השופט ס' ג'ובראן

המבקש: ישראל בונדק

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים מיום 24.12.09 בע"פ 4739/09 וע"פ 4765/09 שניתן על ידי כבוד השופטים: א' אפעל-גבאי, א' פרקש ור' שטרנברג-אליעז

בשם המבקש: עו"ד אשר אוחיון

בשם המשיבה: עו"ד מאור אבן חן; עו"ד טל פרג'ון

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים בע"פ 4739/09, ובע"פ 4765/09 (כבוד השופטים א' אפעל-גבאי, א' פרקש, ר' שטרנברג-אליעז) מיום 24.12.2009, בו התקבל באופן חלקי ערעורו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים בת"פ 5546/07 (כבוד השופט א' (117)).

כנגד המבקש הוגש לבית משפט השלום בירושלים כתב אישום המייחס לו עבירות של קיום שידורים ותחנות שידור ללא זיכיון; קיום תחנת טלגרף אלוטרי ללא רישיון; הפעלת מכשיר טלגרף אלוטרי בלא רישיון, תוך סיכון כלי טיס; שימוש בתדרי רדיו שלא בהתאם להועדת התדרים והקצאתם. על פי הנטען בכתב האישום בין השנים 2007-1999 הפעיל המבקש תחנת שידור בלתי חוקית שכונתה בשם המסחרי "קול המזרח". התחנה קיימה שידורי רדיו רצופים (למעט הפסקות קצרות שנגרמו על ידי רשויות החקירה) מתחנות קצה, שמוקמו באתרים שונים בירושלים, אשר שידרו תכני

שידור שהוכנו מראש על ידי השדרים. על פי הנטען ניהל המבקש את התחנה ושימש בה גם כשדר. במסגרת ניהול התחנה, הורה המבקש לאחרים היכן להתקין משדרים של התחנה ומתי לעשות כן, מימן את ציודה, קבע את לוח השידורים, היה אחראי על תפעולה השוטף ואף התקשר עם מפרסמים שונים אשר בקשו לפרסם בתחנה. עוד נאמר בכתב האישום, כי בשלושה מקרים בשנים 2006-2007 נתפסו משדרים של התחנה אשר שידרו בתדרים המשמשים לקשר עם כלי טיס.

לאחר ניהול הליך הוכחות, הרשיע בית משפט השלום את המבקש בעבירות הכרוכות בהפעלת התחנה וזיכה אותו מן העבירה של סיכון כלי טיס. ביום 12.7.2009 גזר בית משפט השלום על המבקש 10 חודשי מאסר לריצוי בפועל בגין העבירות בהן הורשע ומאסר על תנאי של שנה למשך שנתיים. כמו כן, הופעלו במצטבר שני מאסרים על תנאי שנגזרו עליו בעבר וזאת לתקופה של 14 חודשים, כך שבסופו של דבר נגזרו עליו 24 חודשי מאסר בפועל.

המבקש והמשיבה הגישו ערעור על פסק הדין לבית המשפט המחוזי בירושלים, ובמהלך הדיונים חזרו בהם הצדדים מן הערעור על הכרעת הדין, ולכן הערעור נסוב על חומרת העונש. בקשה זו שלפני מתמקדת בשאלה ממוקדת, הנוגעת להפעלת עונשי המאסר על תנאי, ועל כן אפרט את קביעותיו של בית המשפט המחוזי בעיקר בסוגיה זו. המבקש טען כי בית משפט השלום הפעיל את העונשים על תנאי שלא כדין, שכן הוא עבר את העבירות לאחר תום תקופת התנאי. בהקשר זה נטען, כי לפני בית משפט השלום לא הונחו ראיות פוזיטיביות שהוא ניהל את התחנה או שידר בה בתקופת התנאי (בשנים 2003-2005), והראיות שמנה בית משפט השלום בגזר הדין אינן מוכיחות כי המבקש לא עמד בתנאי. בית המשפט המחוזי קבע כי בהכרעת הדין ובגזר הדין מנה בית משפט השלום מספר ראיות למעורבותו האינטנסיבית של המבקש בפעילות התחנה בתקופת התנאי. יתר על כן נקבע כי, ראשית, המבקש הורשע בביצוע העבירות על חוק הרשות השנייה ופקודת הטלגרף האלחוטי כאמור בכתב האישום. היינו, גם ביחס לתקופת התנאי. המבקש אינו חולק על הרשעתו, כולה או מקצתה, ודי בכך כדי להביא להפעלת המאסרים על תנאי. שנית, ומעבר לנדרש, עיון בתיק מעלה כי בנוסף לאמור בהכרעת הדין ובגזר הדין הובאו ראיות למכביר, כי המבקש היה פעיל בתחנה, הן בהיבט ההפעלה והן בהיבט השידור, גם בתקופת התנאי. עוד נקבע כי לא קיימת כל תמיכה או חיזוק בחומר הראיות לגרסתו לפיה התרחק מהתחנה בתקופת התנאי. בנוסף נקבע כי איש מהעדים, גם עדי התביעה וגם עדי ההגנה, לא העלו בדבריהם טענה כי המבקש חדל מפעילות בתחנה בתקופת התנאי. כמו כן, בהודעותיו של השדר בתחנה נאמר מספר פעמים כי המבקש הוא היחיד שניהל את התחנה, מיום

הקמתה ועד לסגירתה עם הגשת כתב האישום. על כן בסיכומו של דבר נקבע כי בנוסף לעצם הרשעתו של המבקש בעבירות התנאי ביחס לתקופת התנאי, כמו גם הראיות שמנה בית משפט השלום בדבר פעילות של הפעלה ושידור בתחנה בתקופת התנאי באופן ספציפי, קיימות ראיות נוספות, ובהן דברי המבקש עצמו, הקושרות אותו לתחנה באופן רצוף, ללא כל הפסקה, גם בתקופת התנאי. על כן הוחלט כי צדק בית משפט השלום בהפעילו את המאסרים על תנאי.

עם זאת, הוחלט להקל בעונשו של המבקש, במידת מה, באופן הבא: עונש המאסר לריצוי בפועל בגין העבירות בהן הורשע יועמד על שמונה חודשים (במקום 10 חודשים). כמו כן, עונשי המאסר על תנאי יופעלו באופן חופף בינם לבין עצמם ובחפיפה חלקית לעונש המאסר שהוטל עליו, כך שלתקופת המאסר של שמונה חודשים יצטברו 10 חודשי מאסר, באופן שיהא עליו לרצות תקופת מאסר כוללת של 18 חודשי מאסר, בניכוי ימי מעצרו. אשר לערעור המשיבה, נקבע כי יש לקבל את הערעור ביחס להפעלת ההתחייבות שחתם המבקש במסגרת תיק אחר בסך 25,000 ש"ח. על כן המבקש ישלם את סכום ההתחייבות תוך ששה חודשים מיום שחרורו מן המאסר.

מכאן הבקשה שלפניי.

המבקש טוען כי הבקשה מצדיקה מתן רשות ערעור לבית משפט זה. לטענתו שגו הערכאות הקודמות עת הפעילו את עונשי המאסר המותנים כנגדו. לטענתו תקופת התנאי הייתה בין השנים 2003-2005, ולשיטתו לא הובאו כל ראיות למעורבותו בעבירות אשר מפרות את התנאי בתקופה הרלוונטית. לטענתו ניתן ללמוד על ביצוע העבירה הנוספת בתקופת התנאי, רק מתוך עיון בהכרעת הדין של הערכאה הראשונה, ובמקרה הנדון לא ניתן ללמוד כי המבקש ביצע עבירה נוספת בתקופת התנאי מתוך הכרעת הדין של בית משפט השלום. כמו כן הוא טוען כי שגה בית משפט השלום, כאשר הוסיף ראיות חדשות בשלה גזירת הדין, וזאת לשם הפעלת המאסרים המותנים. בנוסף, לטענתו אסור היה לבית המשפט המחוזי להוסיף ראיות חדשות לשם ביסוס הפעלת עונשי המאסר המותנים. לשיטתו ערכאת הערעור אינה מוסמכת להוסיף ראיות על הכרעת הדין של הערכאה המבררת, שכן לא הייתה באפשרותו להתמודד עימן. בסיכומו של דבר טוען המבקש כי בקשה זו מעלה סוגיה עקרונית והיא האם הפעלת מאסר מותנה נגזרת אך ורק מהקביעות בהכרעת הדין או שניתן להוסיף ולבהירה בהשלמת ממצאים וקביעות בשלב גזר הדין.

המשיבה טוענת כי בקשה זו אינה מצדיקה מתן רשות ערעור לבית משפט זה. לגופו של ענין טוענת המשיבה כי בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום, קרי, בהפעלת תחנת הרדיו גם בתוך תקופת התנאי. יתר על כן, לטענתה אין לצפות שבהכרעת הדין יפורטו הראיות בגין כל שנה ושנה, בייחוד בשלב זה, בו בית המשפט כלל אינו יודע אודות הרשעותיו הקודמות של הנאשם העומד בפניו. בנוסף, לטענתה בית משפט השלום ציין במפורש כי למיטב הערכתו את חומר הראיות המבקש הפעיל תחנה רדיו כמעט ברצף לאחר שנדון בפעם הקודמת. כמו כן, בית משפט השלום פירט בגזר הדין ראיות רבות המעידות שהמבקש ביצע עבירות נוספות בתקופת התנאי. עוד היא טוענת כי בית המשפט המחוזי מוסמך על פי החוק לבחון את כלל הראיות בתיק, ועל כן צדק כאשר בחן את הראיות ודחה את טענותיו של המבקש באופן מבוסס ומנומק על פיהן. בסיכומו של דבר טוענת המשיבה כי הבקשה לא מעוררת כל סוגיה עקרונית המצדיקה מתן רשות ערעור לבית משפט זה.

לאחר שעיינתי בבקשה, בתגובת המשיבה ובפסקי הדין של הערכאות שקדמו לי, הגעתי למסקנה כי דין הבקשה להדחות.

מושכלות ראשוניים, עליהם חוזר בית משפט זה השכם והערב, הם כי רשות ערעור ניתנת רק במקרים חריגים, המעלים שאלות בעלות חשיבות חוקתית; מקרים, בהם יש לתרום לאחידותה של ההלכה; מקרים, בהם ישנה חשיבות עניינית לבעיה משפטית המועלית בהם; מקרים בהם יש חשיבות ציבורית בענין. במקרה שלפניי, חרף טענות המבקש, הבקשה אינה מעוררת שאלה משפטית עקרונית, אשר תצדיק דיון בגלגול שלישי בבית משפט זה (ראו ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982)). מסיבה זו בלבד דין הבקשה להידחות.

אף לגופו של ענין, דין הבקשה להדחות. המבקש מנסה לשוות לבקשה זו אופי עקרוני, אולם המציאות העובדתית הינה ברורה ופשוטה ביותר. הוכח כי המבקש ביצע עבירות נוספות בתקופת התנאי, אשר יש בהם כדי להפעיל את עונשי המאסר המותנים שמרחפים מעל ראשו. כלומר המבקש ניהל את התחנה בין השנים 2003-2005. כאמור המבקש העלה סוגיה זו אשר לפניי, בפני בית המשפט המחוזי, אשר בחן אותה לעומק ודחה אותה בצורה מבוססת ומנומקת תך הפניה לראיות שהיו בפני בית משפט השלום (ראו פס' 11 לפסק הדין של בית המשפט המחוזי), ובסופו של דבר קבע כי:

"עולה מן המקובץ, כי בנוסף לעצם הרשעתו של המשיב בעבירות התנאי ביחס לתקופת התנאי, כמו גם הראיות

שמנה בית משפט קמא בדבר פעילות של הפעלה ושידור בתחנה בתקופת התנאי באופן ספציפי, קיימות ראיות נוספות, ובהן דברי המשיב עצמו, הקושרות אותו לתחנה באופן רצוף, ללא כל הפסקה, גם בתקופת התנאי. לכן, צדק בית משפט קמא בהחלטתו להפעיל את המאסרים על תנאי".

המבקש טוען כי שגה בית המשפט המחוזי כאשר ביסס את קביעותיו על ראיות שלא הובאו במישרין על ידי בית משפט השלום בהכרעת דינו. יש לדחות טענה זו. ראשית, בית המשפט המחוזי ציין במפורש כי ניתן להפעיל את תקופת התנאי בהתבסס על הראיות שפורטו על ידי בית משפט השלום, ומעבר לנדרש פירט ראיות נוספות הקושרות את המבקש להפעלת התחנה בתקופת התנאי. יתר על כן, בכתב האישום נטען במפורש כי המבקש הפעיל את תחנת "קול המזרח" בתוך תקופת התנאי (ראו סעי' 1 לכתב האישום). בית משפט השלום הרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום, וכך הוא קובע בהכרעת הדין:

"דומה, כמעט וניתן לומר שתחנת קול המזרח הייתה עבור הנאשם מעין מפעל חייו ולא רצה הוא או שלא היה לו הכוח להתנתק ממנה. אין זאת, אלא שלא השכיל הנאשם להסיק את המסקנות המתבקשות מהפעמים הקודמות בהן נדרש ליתן את הדין על מעשיו. המסקנות היחידות אותן הסיק הנאשם מהפעמים הקודמות בהן נתפס ונדרש היו, כי עליו לעשות מאמץ ולנהל את תחנת הרדיו מאחורי הקלעים. למטרה זו נסתייע הנאשם בקרני שהועמד בחזית. ואולם, מאחורי קרני, לא היה זה אלא הנאשם עצמו שמשך בחוטים, בכל החוטים. הפעלת תחנת הרדיו על ידי הנאשם כמיוחס לו בכתב האישום מוכחת, אפוא, ברמת וודאות שמעבר לתחום הספק הסביר. בשים לב לטענות ההגנה, יוטעם שהוכח הדבר גם ביחס לשנת 2006 ושנת 2007, ולמיטב ההערכה כמעט ברצף לאחר שנדרש הנאשם בפעם הקודמת ... למרות שנתפס פעם אחר פעם לא רצה הנאשם או לא הצליח לאבד את מפעל חייו גם לאחר שנתבקש ליתן את הדין על מעשיו. חזר הנאשם לסורו, והנה אנחנו כאן (הדגשה שלי - ט' ג')."

כאמור, המבקש הורשע במיוחס לו בכתב האישום, קרי, בהפעלת התחנה גם בזמן תקופת התנאי. על כן אין כל מקום לטענותיו בבקשה זו והוכח בבית משפט השלום שהוא ביצע עבירות שהפרו את התנאי.

שנית, לבית משפט שלערעור קיימת הסמכות לבחון את כלל חומר הראיות בתיק ואף ניתנה לו הסמכות "להסיק מחומר הראיות שהיה לפני הערכאה הקודמת או

לפניו מסקנות שונות משהסיקה הערכאה הקודמת או לקבוע כי אין בו יסוד למסקנותיה" (ראו סעיף 212 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982; רע"פ 2244/06 בדר נ' מדינת ישראל, (לא פורסם, 15.8.2006); רע"פ 7508/08 פכר נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 29.12.2008)). "סמכותו של בית המשפט שלערעור להתערב במימצאים שנקבעו בערכאה הראשונה היא סמכות של שמיעה מחדש ... לפיכך מטעמים עקרוניים נורמטיביים אין כל מניעה שערכאת הערעור תתערב בכל ממצא שהוא שנקבע בערכאה הראשונה" (ע"פ 9352/99 יומטוביאן נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(4) 623, 640 (2000)). אם כך החוק וההלכה לענין התערבות בקביעות הערכאה הראשונה, כך גם לגבי ראיות שהתקבלו על ידי הערכאה הראשונה, ובית המשפט שלערעור אך מדגיש אותם בפסק דינו.

בסיכומו של דבר, כפי שצינתי, מהכרעת דינו של בית משפט השלום ניתן להסיק כי המבקש ביצע עבירה נוספת שיש בה להפעיל את עונשי המאסר המותנים. יתר על כן, בגזר הדין של בית משפט השלום נכתב במפורש כי:

"עולה מהראיות בבירור, שזמן לא רב לאחר הרשעתו הקודמת, שב הנאשם לסורו ולהפעלת תחנת הרדיו "קול המזרח". לא מצאתי כל טעם להרחיב בדוגמאות מתוך חומר הראיות ואסתפק אך במעט. ת/117 מורכב, כזכור, מאסופה נכבדה של צילומי עטיפות דיסקים שנתפסו בביתו של הנאשם עצמו, ובין היתר נכללו בהם גם צילומים שסומנו א.פ. 55, א.פ. 56, א.פ. 57. בין היתר נכתב על כל אלה "עונג שבת. שידור חוזר - 28.1.05", בעיצומה של תקופת התנאי. (בת/117, אגב, ברבים מהדיסקים, התאריכים מחוקים). דוגמא נוספת מצויה בת/83, דו"ח האזנה לדיסקים המפרט, בין היתר, "טרקים" שונים המיוחסים לתאריכים רלוונטיים. בטרק מספר 52 מיום 28.4.05 נשמע השדרן מסיים את תוכניתו באלה המילים: "להזכירכם מאזינים יקרים תכף אחרי בשעה השלישית יחליף אותי כאן האמרגן והמפיק ישראל בונדק בתוכנית עונג שבת". טרק 53 ממשיך את קודמו. ראיות נוספות לפעילות הנאשם בתקופת התנאי, יש למכביר. ואגב, אילו סבר הנאשם עצמו, שיש, ולו גם מקצת ממש בטענתו זו, לא היה כל קושי בידו, בעודו ניצב על דוכן העדים, לספר הכיצד הקפיד עם צעדיו עד תום תקופת התנאי, ובאלו נסיבות, רק לאחר מכן, שב להפעיל את תחנת הרדיו. ספק אם מאמין הנאשם עצמו לטענה זו".

ובית המשפט המחוזי הוסיף והדגיש כאמור ראיות נוספות לביצוע העבירות בתקופת התנאי. במצב דברים זה לא מתעוררת כל סוגיה עקרונית המצריכה בירור בגלגול שלישי בבית משפט זה.

לפיכך, בקשת רשות הערעור נדחית.

המבקש יתייצב ביום 27.6.2010 בשעה 10:00, בבית המעצר במגרש הרוסים
בירושלים, לשם תחילת ריצוי עונשו.

ניתנה היום, י"ב בסיון התש"ע (25.5.2010).

ש ו פ ט